

сласлолюбиваго живота Кипрцевъ, Но онова що повреди сердце мое бѣше то, вѣровахъ че Менторъ бѣше изгубилъ животъ свой, и преминалъ рѣку Стиксъ, обитава въ блаженныя обиталища праведныхъ.

Тая мысль ме сотвори да пролія рѣки отъ слезы. Кипрцы ме пытаха защо плача. Слезы, отговорихъ, не надлежатъ, само єдному странну злощастну, що заблуждава безнадеждень за да види пакъ свое отечество. При томъ, сичкіи Кипрцы що бѣха въ корабль дадохасе на єдно лудо веселіе. Корабленницы врази труда, заспаха надъ свои весла; кормчія вѣнчанъ отъ цвѣтія, остави кормило, и держеше въ руку свою єдинъ голѣмъ сосудъ полнъ сосъ віно, кого бѣше почти испразнилъ: онъ и сичкіи други, размутени отъ Бакховыя страсти, пѣха нѣкаквы стихи на честь Венеры и Купидону, кои са достоомерзителни отъ сичкія почтенны що любятъ добродѣтель.

Тога, като заборавиха морскія бѣдствія, єдна внезапна вѣтренна буря потемни небо и смути море. Силніи вѣтри духаха съ велико устремленіе корабленныя платна, темнія волны біеха корабля отъ всеку страну, кои ечеха отъ njihное удареніе. Тукъ се возносехме по высину свирѣпныхъ волнъ, тукъ пакъ се мнеше че море бѣгаше изъ подъ корабля и щеше да ны погрузи во глубину свою. Гледахме близо до насъ скалы противъ кои свирѣпія волны ударяюще сокрушавахасе съ голѣмо и страшно тресканіе. Тога познахъ дѣйствително онова, що бѣхъ чулъ често да казува Менторъ, че женоподобніи человѣцы и сласлолюбивіи, изгубуватъ дерзновеніе во время бѣды. Сичкіи Кипрцы напн от-